

Um sönglífið á Eyrarbakka.

Athugasemdir við minningargrein um
Sigfús Einarsson, tónskáld, í söng-
skrá Tónlistarfélagsins starfsárið
1939-40. 5. hljómleikar, 12.mars 1940.
Helgaðir minningu tónskáldsins.

Athugasemdir þessar lúta að ummælum
um sönglífið á Eyrarbakka í tíð Jóns
Pálssonar. Sber bls.6 í söngskránni.

2 bls. qto. og umrædd söngskrá.

14.

Tónlistarfélagið

1939--1940

5. HLJÓMLEIKAR

Þriðjudaginn 12. marz 1940, kl. 7, í Gamla Bíó

Helgaðir minningu
Sigfúsar Einarssonar
tónskálds

ÍSLENZK TÓNVERK

HLJÓMSVEIT REYKJAVÍKUR

Stjórnandi: Victor von Urbantschitsch.

KÁTIR FÉLAGAR.

Stjórnandi: Hallur Þorleifsson.

180,000.000
100.000.

Efnisskrá:

I.

Sigfús Einarsson: Þrá.
— Þei, þei og ró ró.
Íslenzkt þjóðlag: Eg veit eina baugalínu.
(Raddsett: Sigfús Einarsson).
Karl O. Runólfsson: Þjóðtrú.
Karlakór.

II.

Árni Björnsson: Íslenzk svíta fyrir hljómsveit*).
Prelude.
Nocturno.
Rímnacherzo.
Finale.
Karl O. Runólfsson: Nú sigla svörtu skipin.
Karlakór með hljómsveitarundirleik.

III.

Karl O. Runólfsson: „Á krossgötum“*).
Svíta í fjórum köflum fyrir hljómsveit.
1. gata: Austur....
2. — Norður....
3. — Suður....
4. — Vestur....

*) Leikin í fyrsta sinn.

Sigfús Einarsson.

Sigfús Einarsson var aðeins 62 ára að aldri, er hann lézt síðastliðið vor. Aðeins 62 ára, því að þetta er ekki hár aldur á vorum dögum, þegar aldraðir menn ráða forlögum stórbjóða og alheims. Og Sigfús hafði síður en svo lokið starfsævi sinni, er hann lézt. Það var stöðugt von þeirra, er þekktu hæfileika hans, að hann mundi

um var að ræða í þá daga, fyrir þá sem vildu stunda hljóðfæraleik. Nokkru síðar kynntist Sigfús í gegnum harmóníumhefti Stapf's, sem þá fóru að flytjast til landsins, útdráttum úr verkum klassískra meistara, svo sem Bach, Händel, Mozart, Beethoven o. s. frv., og urðu honum þau kynni ógleymanlegur viðburður, sem meðal annars vöktu sköpunarþrá hans sjálfs, og fór hann að reyna að setja saman lög sjálfur. Allar þessar æskutilraunir hans munu þó nú vera glataðar.

Sönglíf var yfirleitt, eins og gefur að skilja, ekki í miklum blóma á Eyrarbakka í þá daga. Á Stokkseyri var þá búsettur Jón Pálsson, síðar fríkirkjuorganisti og bankaféhirðir í Reykjavík, og hélt hann þar uppi nokkru sönglífi en minna mun hafa borizt til Eyrarbakka af áhrifum hans, enda þótt skammt væri á milli. Þó mun Jón Pálsson, ásamt kaupmannsfrú Nielsen, hafa unnið að stofnun söngfélags á Bakkanum, sem starfaði um nokkurt skeið, og söng Sigfús þar millirödd. Var það áður en hann komst í mútur.

Eru þá talin þau ytri áhrif, sem urðu til þess að beina Sigfúsi inn á braut sönglistarinnar í barnæsku. Þau áhrif voru aldrei sterk, það var innri þrá, sem rak hann til þess að læra það af sjálfum sér, sem aðrir gátu ekki kennt honum, til þess að framleiða sjálfur þá tóna, sem hann átti ekki kost á að heyra annarsstaðar.

Haustið 1892 kom Sigfús Einarsson til Reykjavíkur og settist í fyrsta bekk Latínuskólans. Tónlistarlífið hér var enganveginn auðugt í þá daga, en þó ólíkt fjölbreyttara en í sveitahorpinu. Það var sungið mikið, og raunar má segja að nærfelt öll tónlistariðkun í þá daga hafi verið söngur. Kunnátta í hljóðfæraleik var af mjög skornum skammti. Á öllum skólaárum sínum kvaðst Sigfús tæplega hafa heyrt leikið á piano, svo nokkru næmi, nema í eitt skipti, þegar dönsk kaupmannsfrú,

frú Christensen að nafni, hélt hér hljómleik. Á síðasta skólaári Sigfúsar gekkst Björn Kristjánsson, síðar bankastjóri, fyrir því, að haldinn var meiriháttar hljómleikur, smalað saman öllum sem eitthvað gátu á hljóðfæri, og mynduð hljómsveit. Stærð sveitarinnar var þó ekki nema 6—7 manns. Meðal hljóðfæraleikaranna voru þeir, Þorsteinn Jónsson, járnsmiður og Jónas Helgason, sem léku á fiðlu. Reinholt Andersen klæðskeri lék á flautu, Helgi Helgason á kornet, Brynjólfur Þorláksson lék til skiptis á harmoníum og cello, og Tómas Skúla-son á piano. Af viðfangsefnunum má nefna jafn fjar-skyld verk og Adelaide eftir Beethoven og sálmalagið „Kær Jesú Kristi“. En hljómleikunum klykkti út með potpourri eftir Helga Helgason, sem hét „Lífið í Reykja-vík“, og mun þar hafa kennt margra grasa.

Í heimahúsum var mikið sungið á þessum árum, og þá ekki sízt hjá þeirri fjölskyldu, sem Sigfús Einarsson vandi mest komur sínar til, sem sé Thorgrímsens-fjölskyldunni. Sigfús hafði, eftir að hann kom úr mútum, mjög fagra bas-barytón-rödd og tók virkan þátt í öllum söngiðkunum bæjarins. En tilsögn í söng- eða tónfræði var hvergi hægt að fá í höfuðstaðnum, enginn af þeim, sem iðkuðu tónlist kunnu í rauninni nóg til þess að leiðbeina öðrum, og við það sat, að hver söng með sínu nefi, sem bezt hann gat.

Söngkennari í skóla var Steingrímur Johnsen. Hann var smekkvís og vandvirkur söngstjóri, en það munu meira hafa verið eðlisgáfur en lærdómur, sem ollu því, og var því um litla eiginlega kennslu að ræða af hans hendi í hinum fræðilegu greinum listarinnar. Sigfús mun þó hafa haldið áfram að mennta sig upp á eigin spítur. Um tveggja ára skeið hélt hann sjálfur uppi söngfélagi skólapilta og stjórnaði því. Mun hann þar fyrst hafa

æfst í söngstjórn, en það varð síðar það, sem hann lagði mesta stund á, jafnhliða tónsmíðunum..

Svo hefur einn bekkjarbróðir Sigfúsar látið um mælt, við þann er þetta ritar, að þeir eiginleikar, er síðar ein- kenndu hann sem tónskáld og söngstjóra, hafi þegar í skóla komið skýrt fram. En það var snyrtilegur og vandvirkur frágangur á öllu sem hann tókst á hendur, formfesta og smekkur, sem auðkenndu t. d. stíla hans, og það að varast allar öfgar og lýsa kjarna hvers máls í sem fæstum dráttum.

Sigfús varð stúdent vorið 1898, og sigldi til Kaupmannahafnar þá um haustið til laganáms. Hann ætlaði sér ekki þá að stunda tónlist nema í hjáverkum, en tók þá þegar fyrsta veturinn að nema söng. Íslenzkum þjóðlögum hafði Sigfús ekki kynnst að neinu ráði, þegar hér var komið sögu. Hér á Íslandi þóttu þau vera nánast villimannslegar leifar svörtustu miðaldanna, og það voru æ færr og færr, sem kunnu með þau að fara. Það var fyrir áhrif Grænlandsfarans Mylius Erichsen, að Sigfús fór að kynna sér íslensku þjóðlögin, á fyrstu Hafnarár- um sínum. Erichsen vildi kynna Dönum „nýlendur“ sín- ar, Ísland og Færeyjar, og ætlaði að koma á fót hátíða- höldum í þessu skyni. Fékk hann Sigfús til þess að mynda kór meðal Hafnarstúdenta og velja og raddsetja lög til þess að syngja á hátíðinni. Var tekið til óspilltra málanna að æfa, og með nægum fyrirvara, en gekk held- ur skrykkjótt í fyrstu. Menn voru latir að mæta á æf- ingum og margir óvanir að syngja, þótt góðar raddir væru. En þegar leið að hinu mikla kvöldi, tók að færast fjör í kórinn, og fór svo, þegar til kom, að söngurinn tókst prýðilega, og var miklu lofsorði lokið bæði á lög- in, sem sungin voru og meðferð þeirra.

Á hátíð þessa, sem fór fram í Oddfellowhöllinni var boðið mörgu stórmenni, konungshjónum, ráðherrum og ríkisþingi öllu, en síðar var hún endurtekin fyrir al- menning. Kór þessi hélt áfram að starfa í fjögur ár, en þá tóku meðlimir að sundrast hver í sína áttina, og lognaðist hann þá útaf. En meðan hann var við líði, var unnið af mjög miklu kappi undir forustu Sigfúsar, kórinn hélt sjálfstæða hljómleika í Khöfn, og var auk þess ráðinn til þess að syngja á ýmsum stöðum, bæði á hinum svokölluðu „Palæ“-hljómleikum, symfóníuhljóm- leikum, sem voru þá undir stjórn Joachim Andersens, og í hlómleikasalnum á „Sommerlyst“, en þar söng kór- inn 4 sinnum fyrir fullu húsi síðasta veturinn, sem hann var við líði.

Gat þessi stúdentakór sér hinn bezta orðstí, og ströng- ustu listdómendur líktu honum við beztu kóra Finna. Þó var kórinn fámennur, oftast ekki nema 15—20 manns. Meðal meðlima hans voru þeir Ólafur Björnsson, síðar ritstj., Haukur Gíslason, síðar prestur, Skúli Boga- son, síðar læknir, læknarnir Steingrímur Matthíasson og Gunnlaugur Claessen, bræðurnir Jón Hjaltalín og Magn- ús Sigurðssynir, Halldór Jónasson cand. philos., Jón Sveinbjörnsson konungsritari o. fl.

Sigfús stundaði um þessar mundir tónfræðináms hjá tónskáldinu August Enna, og mun hann hafa stutt nem- anda sinn með góðum bendingum og ráðum, meðan hann var að æfa kórinn, Sigfús stundaði námið af kappi, og fór brátt að gefa út lög eftir sjálfan sig. Fyrst birtust 12 karlakórslög á forlag Wilh. Hansen og nokkru síðar hin fjögur einsöngslög, sem hvert mannsbarn á Íslandi þekkir: Gígjan, Draumalandið, Sofnar lóa og Augun bláu. Lög þessi voru tileinkuð ungfrú Valborg Helle- mann, danskri stúlku, sem hann gekk síðar að eiga.

Á síðari Hafnarárum sínum var Sigfús farinn að gefa sig óskiptan að tónlistinni. En ekki leizt mönnum hér heima meira en svo á blikuna, að menntamaður skyldi fara að leggjast svo lágt. Var honum enda synjað um styrk, er hann sótti um til Alþingis á þessum árum, og þótti meirihlutanum það mundi skapa of hættulegt forðæmi, að örfa unga menn til þess að slá slöku við heiðarlegt embættisnám.

Ásamt unnustu sinni stofnaði Sigfús nú víða til hljómléika. Sungu þau oftsinnis í Khöfn, en á sumrum fóru þau heim til Íslands til hljómléikahalds. Eina söngföru þau um endilangan Noreg og sungu eingöngu íslensk lög, einsöngva og tvisöngva í öllum stærri bæjum þar. Með þeim í þessari för var Bjarni Jónsson frá Vog, og hélt hann fyrirlestra um Ísland á öllum þessum stöðum.

Vorið 1906 gekk Sigfús að eiga ungfrú Hellemann, og fluttust þau hjónin alfarin heim til Íslands þá um sumarið. Tóku þau að stunda einkakennslu í pianóleik og söng, og munu hafa átt allerfitt uppdráttar fyrst framan af. Um tíma var Sigfús söngkennari við Flensborgarskólann í Hafnarfirði og stjórnaði einnig kór þar í Firðinum. Fór hann þangað tvisvar í viku, fótgangandi fyrst framan af, en síðar var settur klár undir hann. Þegar Kennaraskólinn var stofnaður 1908 varð hann söngkennari þar, og um líkt leyti stundakennari við Barnaskólann ásamt Brynjólfi Þorlákssyni. Fékk hann þar 60 aura um tímann, en að ári liðnu sótti hann um kauphækkun upp í 90 aura. Þótti þáverandi skólastjóra Morten Hansen, slík krafa ganga ósvífni næst af kennara, sem hefði ekki verið nema eitt ár við skólann. Hækkunin marðist þó í gegn.

Sama ár var karlakórinn „17. júní“ stofnaður, og gerð-

ist Sigfús stjórnandi hans. Kórinn starfaði í ellefu ár og var öll saga hans hin glæsilegasta, enda hafði hann úrvals kröftum á að skipa. Eg nefni aðeins þá Einar Viðar, Ólaf Björnsson, Gunnar Egilsson, Jón Laxdal, bræðurna Pétur og Jón Halldórssyni, Viggó Björnsson — og marga fleiri mætti telja. Kór þessi starfaði af miklu fjöri og áhuga og var aðaluppistaðan í sönglífi bæjarins um skeið.

Árið 1913 var Sigfús svo skipaður dómkirkjuorganisti og söngkennari við Menntaskólann, og gegndi hann báðum þeim störfum til dauðadags.

Hljómsveit Reykjavíkur var stofnuð af Sigfúsi veturinn 1925—26. Hafði það lengi verið áhugamál tónlistarmanna hér í bæ, að með tímanum mætti takast að mynda hér symfóníuhljómsveit, og áleit Sigfús að það yrði best gert með því að byrja með lítilli salonhljómsveit, jafnvel þótt ófullkomin væri, en tjalda því, sem til væri og færa út kvíarnar smátt og smátt. Enda þótt symfóníuhljómsveitin eigi nokkuð í land ennþá, hefur þó tíminn sýnt að aðferð Sigfúsar var rétt, sem sé að safna saman til æfinga öllum þeim, sem eitthvað kunna á orkesturhljóðfæri og þjálfar þá í samleik. Hljómsveit Reykjavíkur dafnaði betur en nokkurn hafði órað fyrir þessi þrjú ár, sem Sigfús veitti henni forstöðu, og taldi um skeið 35 meðlimi, enda var áhugi mikill og samvinna góð. Nú hefur skipast svo um, að Tónlistarskólinn starfar í sambandi við hljómsveitina og þjálfar nemendur sína til þátttöku í henni, og enda þótt enn sé nokkur leið að marki því, sem Sigfús hafði sett sér, þá hefur þó mikið áunnizt.

Sumarið 1929 var haldið mikilfenglegt norrænt söngmót í Khöfn, og sendu allar Norðurlandahjóðirnar úrvalskóra sína þangað. Sigfús Einarsson stofnaði þá 50 manna blandaðan kór og fór með hann á mótið. Var það hin glæsilegasta söngfö, enda þótt hér væri um nýstofn-

aðan kór að ræða, en flestir hinir kórarnir, sem mættu áttu áratugalanga sögu að baki — eins og t. d. Caeciliaforeningen í Khöfn. Á Alþingishátíðinni 1930 var Sigfús skipaður allsherjar söngmálastjóri, og mun það ekki sízt honum að þakka, hve vel allir tónleikar hátíðarinnar fóru úr hendi, og að hægt var að koma upp fullkominni symfóníuhljómsveit, sem þó var að mestu leyti skipuð íslenskum hljóðfæraleikurum.

Nú síðast fyrir þremur árum síðan stofnaði Sigfús söngfélagið „Heimi“, blandaðan kór, sem var skipaður öllum beztu söngkröftum bæjarins, og ávann sér á sinni skömmu starfsæfi heiðursess í sönglífi Reykjavíkur.

Þá hefur ekki verið getið um ritstörf Sigfúsar. Hann var þrýðilega pennafær maður og lagði mikið til tónlistarmálanna í blöðum og tímaritum. Um áraskeið gaf hann út söngmálablaðið „Heimir“. Í tónlistardómum sínum í dagblöðum var hann alltaf blátt áfram og hreinskilinn, stundum ef til vill óþarflega hvassyrstur um það, sem honum þótti miður, en sú kardínalsynd listdómenda hér, að hæla öllu og draga fjöður yfir alla ágalla, var ekki á syndareglistri hans.

Eins og sjá má af þessu stutta yfirliti yfir starfsæfi Sigfúsar Einarssonar, lá hann ekki á liði sínu við að efla tónlistaráhuga og tónlistarsmekk landa sinna — og er þó margt ótalið. Menn skyldu ætla, að þau margháttaðu störf, sem hann hefur haft með höndum, ekki aðeins í hinu opinbera tónlistarlífi, heldur einnig sem söngkennari þúsunda af unglingum og organleikari fyrir langsamlega stærsta söfnuð landsins, hefðu ekki gefið honum tóm til þess að fást við tónsmíðar. Og það mun satt vera, að hann mun oft hafa haft minni tíma til slíkra óarðbærra starfa, en bæði hann sjálfur og margir aðrir hefðu

talið æskilegt. Og þó eru þær tónsmíðar, sem eftir hann liggja, ótrúlega miklar að vöxtum. Allmikill hluti þeirra hefur komið út á prenti, en nokkuð er enn í handriti og sumt prentað í heftum og sérútgáfum á víð og dreif. Skulu hér talin þau verk hans, sem mér er kunnugt um.

Fyrst er að telja lögin, sem hann gaf út í Kaupmannahöfn og áður hefur verið skýrt frá:

12 sönglög fyrir karlakór, og
4 einsöngslög.

Eftir að hann fluttist hingað heim gaf hann út:

Hörpuhljóma, karlakórslög, frumsamin og raddsett.

Alþýðulög, 3 hefti, eitt heftið raddsett þjóðlög, hin tvö heftin frumsamin.

Almenn söngfræði.

Skólasöngvar, 4 hefti.

Söngkennslubók (nótnalestur o. fl.).

Hljómfræði.

Ísland, lag fyrir blandaðan kór og hljómsveit, samið í tilefni af norræna söngmótinu 1929.

Íslensk þjóðlög fyrir blandaðan kór, einnig í tilefni af norræna söngmótinu.

22 vísnalög, frumsamin.

Messusöngvar, 1. og 2. hefti.

Auk þess hefur hann gefið út Sálmasöngsbókina þrisvar sinnum, nú síðast með Páli Ísólfsyni. Íslenskt söngvasafn I—II, gaf hann út ásamt Halldóri Jónassyni, þar eru 15 lög frumsamin eftir Sigfús, mörg þeirra óprentuð annarsstaðar. Þá eru ótal lög í sérútgáfum, svo sem „Lofgjörð úr Davíðssálmum“, „Til fánans“, „Minníngaland“, o. fl., o. fl. Auk þess liggur enn margt í handriti, og ekki það ómerkasta. Má þar telja: Konungskant-

ötu 1927, 5 lög fyrir fiölu og pianó, Aldamótaljód, Skammdegisvísur fyrir kór, og margt fleira.

Þjóðlögin hafa alla tíð verið Sigfúsi hugleikin, og enda þótt hann kynntist þeim seint, áttu þau undireins mikinn þátt í að móta list hans. Í öllum tónsmíðum hans — að fyrstu 4 einsöngslögunum ef til vill undanteknum — gætir þeirra sterku áhrifa, sem hann bæði sjálfrátt og ósjálfrátt hefur orðið fyrir af þjóðlögunum. Það er ekki aðeins hið ytra form þjóðlaganna sem hann tekur upp í tónsmíðar sínar, hann gerir t. d. engar tilraunir til þess að eftirlíkja slaufum og dillanda kvæðamannanna eða að raddsetja með hreinum fimmundum. Það er andi þeirra, hljóðfallið, oft nokkuð þungt, en þó margbreytilegt, yfirbragðið ávalt nokkuð viðkvæmt og dapurt, og hin kjarnyrtu styttingslegu stef þar sem engum tón er ofaukið og ekkert þó látið ósagt.

Það er sögð sú saga um Mozart, að hann hafi einu sinni tileinkað Franz Joseph fyrsta, Austurríkiskeisara symfóníu eftir sig, og fært honum að gjöf. Hátignin leit á handritið, hummaði og mælti: Ósköp eru þetta margar nótur Mozart minn! Mozart hneigði sig og svaraði: Nákvæmlega eins margar og þær eiga að vera, yðar hátign. Þessi setning getur átt við tónsmíðar Sigfúsar Einarssonar, þær eru fagaðar og póleraðar eins og gripir eftir listasmið, þangað til ekkert er ofaukið og engu sleppt.

Annað atriði, sem einkennir verk Sigfúsar er látleysið í yfirbragði þeirra, hin eðlilega svikalaus framsetning. Hjáróma fjálgleikur og innantómar aflraunir eru þar ekki til. Þó skortir Sigfús ekki viðkvæmni, hún birtist í ótal smálögum, sem eru hreinar perlur, og mörg þeirra allt of lítið kunn. Og Sigfús skortir ekki kraft. En það eru ekki glamurraunir fjölleikamannsins, sem sýnir sig

í ljósadýrð og lúðrablæstri, heldur þrekvirki Íslendingsins, sem lyftir Fullsterkum á stall.

Öll list Sigfúsar Einarssonar var þjóðleg, og það í bezta skilningi. Langmestur hlutinn af tónsmíðum hans er samið við ættjarðarkvæði, og kvæði um íslenzka náttúru. Sérstöku ástfóstri tók hann þó við stökurnar og lausavísurnar. Hefur hann samið lög við margar þær beztu af þeim, sem lifa á hvers manns vörum, og hafa úr því orðið meistaraverk „en miniature“, sem eru svo sérkennilega þjóðleg, að sá sem heyrir, hlýtur að segja með sjálfum sér: Þetta lag er íslenzkt, og hefði hvergi getað orðið til nema á Íslandi. Þetta er áreiðanlega öruggur mælikvarði á að list sé þjóðleg.

Nafn Sigfúsar Einarssonar er nafn brautryðjanda. Allar aðstæður, bæði líf skjör hans sjálfs og þjóðfélagsumhverfið lögðust á móti því, að hann fengi að proska tónskáldshæfileika sína, svo sem unnt hefði verið, og þess vegna verður hann aldrei talinn í röð hinna mestu tónskálda. En fyrst er að ryðja verstu torfærunum úr vegi, áður en hægt er að bruna eftir brautinni í kappakstursbifreið. Það hefur óhjákvæmilega verið starf allra þeirra, sem unnið hafa að tónlist hér á landi það sem af er þessari öld. Fremstur í þeirra flokki var Sigfús Einarsson, og það mun meðal annars halda nafni hans á lofti um ókomna tíma.

Karl O. Runólfsson.

Karl O. Runólfsson er fæddur í Reykjavík 24. okt. 1900. Hann stundaði nám við Tónlistaskólann frá 1935—1939 og er nú kennari í tónfræði við sama skóla. Eftir Karl liggur þegar mikill fjöldi tónsmíða, en hljómsveitarverk það, sem hér verður flutt og höfundur nefnir „Á krossgötum“ er veigamesta tónsmíðin, sem enn hefur komið frá honum.

Verkinu er ætlað að lýsa þeim straumhvörfum, sem eru að gerast í íslenzku þjóðlífi og þá fyrst og fremst tónlistarlífi þjóðarinnar. Það er heimspekilegur skáldskapur, nútímatónlist byggð á rannsókn tónskáldsins á hinum elstu íslenzku tónlistarháttum. Hér stendur þjóðin á krossgötum og á úr að velja um leiðirnar sem fara skal í framtíðinni.

Öll stefin í 1. götu (kafla) eru „Thema variante“, þ. e. breytistefjur, en á móti kemur „ostinato“-hreyfingin (það sama endurtekið) hjá saxafonunum og síðar hjá valdhornunum, þó með breytingum.

Stefjan í 2. götu er hringstefja, þ. e. endirinn krefst byrjunarinnar. Þessi stefja er unnin úr ísl. stefi. Stefin sem fylgja stefjunni taka breytingum út allan kaflan (þ. e. byrja á endir, í miðju o. s. frv., enda á byrjun, í miðju o. s. frv.).

3. gata byggist mikið á hljómunum með samstígum fimmundum (lóðrétt), þar í eru 2 stef og koma þau að mestu óbreytt fyrir, en með nýjum hljómunum og breyttum eldri hljómunum.

1. stefja í 4. götu er byggð á þróun og þenslu. 2. stefja er „trítónus“-stefja, sem eftir nokkrar endurteknningar endar í hreinni lydiskri tóntegund. 3. stefja byrjar með 2. stefju og verður að lokum ríkjandi. Hún er byggð úr heiltónum og því skyld 2. stefju.

Verkið er að mestu skrifað kontrapunktiskt, nema 3. gata, sem er harmonísk.

[illegible]

Iskai hai Ahmmed, isko udharo hai to faraidas me - aur iski part hai of ghais me khar
hame an - y figher me rith ad hore fardita ahsa gawad me fetha kit shayiriga y me
auras.

Lín Pálsson var þá. Hald sig eiga hjólaheimili í Hóthvegi frá 1885 þar lét hann kóngadís
 1895, jótti hann stæfni vesturu allan þann tíma. í Eyvorbakki, Ad Bjarni. Endur hann
 létuinn (1887) hélt L. P. afgrátt. 20/ Karlskoti, en í vörn náð. 20 manna. í Eyvorbakki,
 í þó lænd. 20 hann fór fólgaþingi. þess var í vilu milli Skólaeyrar og Eyvorbakki. Síðari
 hluti dags og ávælt þess eftir að kvöldi, oftast um og eftir midnætti, hverju sinni víðræð, þá
 alla jótti hann sigi um nógn þess málaga. lít þess stóla, en hann kandi einu við. Hóthvegi
 en í milli þessara stöða, St. og Eyvorb. en einu lagi. Þessu þessu þessu þessu.

Karls Konførsel af di og sønneholdte Lage, sine Kone og sin Betjent, Kasper, Hindstød og fl.
og fl. andre i et. Lethum, endo Lofdi Bjærni, Broder Lins, Lofdi i det da magens anse
der i Skole og en i det fælles, de haves Bjærni, den brænder og med en i færd med den
magens anse for en og en i det fælles, den brænder og med en i færd med den

Síðan, þá er síni völd organisti við Gyðarbálka Kúlu 1890 stofnaði hann söngfélagið
Báur, blaðlausan hóf, í Gyðarbálka og mun það félag hafa starfað þar til hann flutti
til Reykjavíkur 1902. Hetta félag fjetha marg. samsona í hverjum vtri og hafti sé-
vald söngum sínum í d. skóla, Gæði Karla og Skanna. Medal þeirra mið nefna Þeir Samuð.

Og held þú hiltandi fram, þú singst Eyrbellinger þíð. Þú hefur einmitt verið í miklum
 blóði, meðan J. J. hefur þú verið, enda hefur þú sjálfur óvinsamt áhyggjur stöðugt sín-
 um. Þú ert ^{stífl} óvinsældum vinsældum þínum. Hann hefur verið áttunda áttunda og
 valdi áhyggjur þínar áttunda, og hefur með þessum.